

розпорядження майном. Таким чином, з метою всестороннього та об'єктивного встановлення господарським судом можливості укладення мирової угоди, доцільно в Законі «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом» закріпити, що мирова угода може бути укладена після завершення стадії розпорядження майном боржника. Якщо умови мирової угоди не спрямовані на відновлення платоспроможності боржника або суттєво порушують права хоча б одного кредитора, суд має відмовити в затвердженні цієї угоди.

Список використаних джерел:

1. Закон України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом» від 14.05.1992 № 2343-ХІІ.
2. Белых В. С. Правовые основы несостоятельности (банкротства): учебнопрактич. пособие / В. С. Белых, А. А. Дубинчин, М. Л. Скуратовский – М.: Инфра-М, Норма, 2001. – 183 с.
3. Бондик В. А. Особенности функционирования института мирового соглашения в арбитражном процессе / В. А. Бондик // Предпринимательство, хозяйство и право. – 2000. – № 11. – С. 35.
4. Карелина С. А. Роль соглашений в процессе несостоятельности (банкротства) / Карелина С. А. // Законодательство. – 2006. – № 10. – С. 638.
5. Олевинский Э. Ю. Мировое соглашение / Э. Ю. Олевинский // «Черные дыры» в российском законодательстве. – Вестник ВАС РФ. – 2002. – № 3. – С. 286.
6. Рожкова М. А. Мировое соглашение в процедуре банкротства / М. А. Рожкова // Законодательство. – 2004. – № 2. – С. 50.
7. Царик Г. П. Реализация и охрана прав и законных интересов кредиторов при банкротстве хозяйствующих субъектов: дис. кандидата юрид. наук : 12.00.03 / Царик Г. П. – Екатеринбург, 2008. – 166 с.

Максимчук І.А.

студент,

Університет державної фіскальної служби України

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ ВДОСКОНАЛЕННЯ ГОСПОДАРСЬКОГО ЗАКОНОДАВСТВА

Питання вдосконалення господарського законодавства знаходиться в центрі уваги як юридичної науки, так і правотворчої діяльності, що обумовлюється виключним значенням економічної сфери суспільного буття і роллю в її успішному розвитку правового регулювання. Різні аспекти цих питань розглядаються представниками господарсько-правової теорії. Окрім цього, суспільні відносини – динамічні. Із розвитком держави, її економіки,

всесвітніх економічних зв'язків виникають нові аспекти, які потребують врегулювання, звідси потреба вдосконалення або оновлення законодавства.

Однією з найважливіших і найскладніших проблем вдосконалення господарського законодавства у сучасний період є подальша консолідація та кодифікація численних законодавчих та підзаконних нормативно-правових актів, що регулюють господарські відносини, на базі Господарського кодексу України як стрижневого акта у цій сфері. Адже серйозною перешкодою для ефективного правового регулювання господарської діяльності і реалізації положень Кодексу є недостатня відповідність, а інколи й повна невідповідність цим положенням окремих спеціальних актів господарського законодавства [2, с. 384].

При цьому слід виділити два конкретно-практичних аспекти, які потребують вдосконалення. Перше стосується чіткого визначення суб'єктного складу господарських відносин як предмету регулювання Кодексу. Стаття 2 Господарського кодексу України, яка надає перелік учасників відносин у сфері господарювання, визначає окремі групи таких учасників без дотримання єдиного логічного підходу, допускає неоднозначне розуміння складу цих учасників. Якщо зміст поняття «суб'єкти господарювання» розкривається у статті 55 Господарського кодексу України, то щодо інших груп учасників подібної визначеності немає. Так, поняття «споживачі», що вживається у статті 2 Господарського кодексу України, насамперед асоціюється із Законом «Про захист прав споживачів», згідно якого споживач – це громадянин, фізична особа. Але поняття «споживач» визначається й іншими законами в іншому розумінні [1, с. 7].

Щодо Господарського кодексу України – аналіз його відповідних статей показує, що терміном «споживачі» у ньому позначаються не тільки кінцеві споживачі (громадяни, фізичні особи), а переважним чином споживачі виробничі – суб'єкти господарювання, які здійснюють виробниче споживання, тобто споживають продукцію, товари, роботи, послуги з метою ведення господарської та іншої діяльності, а також негосподарючі суб'єкти, у тому числі органи державної влади та органи місцевого самоврядування, при здійсненні господарчого забезпечення своєї діяльності. Усі вони визнаються учасниками господарських відносин. Проте споживачі-громадяни і споживач-держава в Господарському кодексі України ні за яких обставин не розглядаються як учасники господарських відносин [3, с. 193].

Друге актуальне проблемне положення Господарського кодексу України полягає в наступному. Аналіз змісту Кодексу свідчить, що у переважній більшості його глав і статей пріоритет у правовому регулюванні надається господарсько-виробничим відносинам, що виникають між суб'єктами господарювання при безпосередньому здійсненні господарської діяльності.

Організаційно-господарські відносини, які складаються між суб'єктами господарювання та суб'єктами організаційно-господарських повноважень у

процесі управління і регулювання господарської діяльності, врегульовані явно недостатньо. Необхідно Господарський кодекс України розвивати і наближати до реального економічного життя, наповнювати реальним змістом його норми щодо регулювання організаційної складової господарювання (організаційно-господарських відносин), які наразі сформульовані в узагальненому і дещо відокремленому вигляді. Потрібно включити до Господарського кодексу спеціальний розділ з відповідними підрозділами, де б закладалися єдині засади правового регулювання господарських відносин в окремих сферах і галузях економіки (на певних ринках товарів, робіт, послуг) [3, с. 195].

Крім того важливим кроком буде активізація роботи по зближенню господарського законодавства з правом ЄС. Варто, як на теоретичному, так і на практичному рівні сприйняти концепцію стосовно необхідності поєднання у правовому забезпеченні змішаної економіки норм приватного та публічного права, з урахуванням міжнародного економічного права. Основою державної ідеології повинен стати економічний патріотизм, слід зробити ставку на пріоритетні галузі та види економіки, слід запровадити умови потужної підтримки виробників, ліквідувати регуляторні бар'єри у сфері господарювання, відновити будівництво інфраструктури для нових виробництв [4, с. 138].

Список використаних джерел:

1. Господарський кодекс України. Прийнятий 16 січня 2003р. // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – № 18, № 19-20, № 21-22. – Ст. 144.
2. Питання вдосконалення господарського законодавства України / О. П. Віхров // Університетські наукові записки. – 2012. – № 1. – С. 384-392.
4. Віхров О. П. Окремі положення Господарського кодексу, що потребують вдосконалення // тези доповідей наукової конференції: 10 років застосування Господарського кодексу України: сучасний стан та перспективи вдосконалення кодифікації (м. Київ, 14 листопада 2014 р.) / відп. ред. Драпайло Ю. З. – О.: Юридична література. – С. 192-197.
5. Квасніцька О. О. Господарське законодавство вимагає зваженого вдосконалення для забезпечення суспільного господарського порядку // тези доповідей наукової конференції: 10 років застосування Господарського кодексу України: сучасний стан та перспективи вдосконалення кодифікації (м. Київ, 14 листопада 2014 р.) / відп. ред. Драпайло Ю. З. – О.: Юридична література. – С. 192-197.